

Aj vy **MUSÍTE**
byť v práci lepšia
ako tie ostatné?
Pozor na vedľajšie
účinky!

Erta

PRESS

Tatiana Brezinská
Čuperková

NESKROTNÁ

Šprintujete, aby ste všetkých predbehli a zistíte, že ste v slepej ulici.

NESKROTNÁ

Venujem mojim obetavým rodičom Jofimu
a Tatiane a skvelej sestre Karin.

ISBN 978-80-89452-98-9

Tatiana Brezinská
Čuperková
NESKROTNÁ

Bratislava december 2014

PROLÓG

Muži ma zbožňovali a ženy nenávideli. Na poradi nezáležalo. Raz bolo viac jedného, raz druhého. Zvykla som si. Na oboje. Tento ľudský cit a pocit ma sprevádzal od mojej puberty a neopustil ani teraz, tesne po tridsiatke. Nevieť, či to bola závisť. Viem len, že som mala vždy viac kamarátov mužov ako žien.

Nevyzerám totiž tuctovo. Ale ani umelo. Nie som štíhla. Ale ani tučná. Nemám dokonca ani fenomenálne dlhé vlasy bohyne. Mám ich ultra krátke. Ako moderátorka Petra Ázacis. No svedčia mojej príjemne okrúhlejšej tvári so zdravými ružovými lícami a šibalskými zelenými očami.

Som absolútne spokojná.

So sebou.

S výzorom aj povahou.

So svojim štýlom obliekania.

Aj s hravou drzosťou.

Tá mi sála z očí. Vlastne z každého póru môjho tela.

Asi preto ma muži zbožňovali a ženy nenávideli. Viem kráčať s noblesou grácie. Bez problémov nastúpim do koča aj do voza. A medzi oboma korčuľujem bravúrnym spôsobom. Ako Alexej Jagudin pri zisku zlatej olympijskej medaily.

Kamarátov som mohla počítať na stovky. Počet priateľov by som výrazne zúžila. Pretože byť priateľom si treba zaslúžiť. Takým ozajstným je len jeden človek v mojom živote. Priateľka Hana. Pozná ma lepšie ako ktokoľvek iný. Chápavá k slabším, povzbudivá k prednostiam.

O sebe viem, že som zlatíčko. Nikdy nebolo nič medzi. Nikto ma nevnímal neutrálne. Buď ma zbožňoval alebo nenávidel. Buď vo mne videl pohodového príjemného človeka alebo namyslenú kravu. Lebo som priama, nebojácna a za pravdu sa dokážem pobiť.

Vždy som si povedala svoje. Kráčam za svojimi snami. Pevne a nekompromisne. Nech boli a sú akokoľvek vzdialené a náročné.

Som nezastaviteľná.

Náročná na seba.

Prísna na ľudí, s ktorými pracujem.

Kapitola 1

„Takže odchádzaš.“

Nebola to otázka. Len konštatovanie. Kolegyňa Hana na mňa vrhla zúfalý pohľad. Doslova.

„Hovorila som, že k tomu príde. Je čas sa posunúť ďalej.“

Cítila som to tak. Vždy, keď som nadobudla pocit, že som dosiahla strop toho, čo sa dá, som začala dvíhať kotvy. Nechcem sklízuť do rutiny. Robiť veci z povinnosti a nie z nadšenia. Taká som.

„Ja viem, len mi bude smutno. S kým budem vypaľovať zobák na balkóne?“

„Prestaneš ho vypaľovať. Ušetríš si zdravie aj peniaze. Kopec peňazí. Fajná dovolenka za to bude.“

Veľmi múdra som bola. Ako rádio. Sama som fajčila ako lokomotíva na Orient Expresse.

„Nechod’.”

To už nebolo konštatovanie. Bola to prosba.

Prehodila som si kabelku cez plece. Skoro ma prevážila. Mala som v nej všetko. Celú kúpeľňu, náhradné oblečenie, minibook aj nabíjačku. A kopec osobných vecí. To keby niečo. Človek nikdy nevie, kde ho núdza pritlačí. Našťastie, veľa vecí som nosila v kufre auta. Náhradné topánky, kabátik aj rukavice. Vždy som sa držala hesla keby niečo.

„Veď ešte nikam nejdem. Až o týždeň. Ešte sa vami pekne rozlúčim. Šéf sa tvári, že mu to je jedno, no ja viem, že potajomky plače. Aj chlebíky vám donesiem na uzmierenie. Aj niečo na pitie. Aby ste nemali sucho v papulkách.”

„Čo tu budem bez teba robiť? Si jediný človek, ktorý mi rozumie.”

„Skôr si myslím, že ty si jediný človek, ktorý rozumie mne.”

Bola to pravda. Žiadne prázdne slová.

To jej fňukanie mi trhalo srdce. Ale neumierať som. Len som povedala výrazné addió práci v novinách, aby som mohla začať novú kariéru. V televízii. Ako športová redaktorka.

Tak.

Pravda je, že som ideálna kamoška. Pre opačné pohlavie. Pri cigarete a káve so zápalom diskutujem s chlapmi o športe. Lebo sa vyznám. Viac ako ktorýkoľvek muž. A baví ma to. Bez problémov zamením v telke kasový trháč za štvorhodinový prenos z atletiky. Filmy boli také predvídateľné. Šport nikdy.

Sú chlapi, ktorí majú zo mňa zimomriavky. Nie od vzrušenia, ale od nervov. Pretože viem viac ako oni. A netajím sa tým. Aj tak ma majú radi. Alebo práve preto ma majú radi.

Úprimne. Práca v printovom médiu, aj keď renomovanom, ma začala nudiť. Potrebovala som sa posunúť ďalej. Osobnostne aj kariérne. Aby som znova sama sebe dokázala, že na to mám.

Omotala som si okolo krku megahrubý nákrčník. Nie žeby bola veľká zima. O týždeň mali byť Dušičky a vonku vládla príjemná teplá jeseň. Ale jeho staroružová farba veľmi pristala k mojim tmavým vlasom. Navyše som ho skombinovala s polodlhým svetlom v peknej mentolovej farbe. K tomu som si obliekla klasické svetlé rifle a hnedé kožené čižmičky na nízkom podpätku.

Nebudem vám klamať. Fajne som vyzerala. Ako hovoria Česi, k zulíbání.

Vedela som to celkom presne. Hana bola najlepšia nemý kritik na svete. Stačilo, aby som sa pozrela na výraz jej tváre. Bolo to dokonalé zrkadlo. Aj keď nechcela, prezradila ju. Keď som sa jej páčila trochu, rozšírili sa jej oči. Keď som sa jej páčila veľmi, rozšírili sa jej nozdry. A keď som sa jej páčila extrémne, orosila sa jej vrchná pera. Fakt. V živote som to u nikoho nevidela, len u nej.

A teraz mala orosenú peru tak intenzívne, že vyzerala ako Freddy Mercury. Hustý pás perličiek potu sa jej objavil pod nosom.

Hana je fajn. Taká pohodová baba. Jedna z tých, ktoré ma nikdy neriešili. Nezávideli a nežiari. Skôr obdivovali. Ale takým príjemným priateľským štýlom. Bola by som fakt hlúpa, keby som si jej nefalšovaný obdiv nevychutnávala.

Z času načas som prevetrala jej platobnú kartu, doplnila šatník štýlovými vecami a dotiahla ku kaderníkovi. Chvíľu jej to vydržalo. No zakaždým sklízla do svojho lacného gýču. Milého, ale predsa len gýču.

Len škoda, že vždy bola, je a zjavne aj bude nevýrazná, nepriebojná a takým zvláštnym spôsobom zakomplexovaná. Jej jedinou vášňou bolo čítanie obťahov. Teda hotových zalomených strán, ktoré kontrolovala s precíznosťou chirurga. Obklopená

Pravidlami slovenského pravopisu, Morfológiou slovenského jazyka, Didaktikou a Lexikou. Podľa mňa prežívala orgasmus zakaždým, keď natrafila na veľkú záhadu, overila si jej riešenie a význam priamo v Slovenskej akadémii vied. Zružovali jej líca a zahmlili sa okuliare.

Tak.

Zvláštna stvora táto Hana. Nenáročná na seba, svoje okolie, život. Kam ju posadili, tam bola celé hodiny. Nediskutovala, neriešila, nehádala sa. Dokonalý makový kvet. Nevedela som si ju predstaviť v inej roli ako v tej, v ktorej som ju spoznala.

Aj tak som ju zbožňovala. Možno práve pre jej detskú naivitu, nekonfliktnú povahu a absolútne čistú dušu. Bola taký Forrest Gump v sukni. Doslova. V nohaviciach som ju videla asi len trikrát. A to zakaždým, keď som jej ich nanútila kúpiť. Nemala pekné nôžky, neborka. A nohavice tento hendikep nádherne zamaskovali. Lenže ona sa vždy, skutočne VŽDY vrátila k tým svojim hnusným károvaným sukniam. Pričom pastelové farby z nej robili chic babu. Nuž, ale komu niet rady, tomu niet pomoci. V móde ani v ničom inom.

Jej jedinou nerestou boli cigarety. V tomto zlovyku som ju výdatne podporovala. Zakaždým, keď v televízii ukazovali ako ničia zhabané

cigarety kdesi na hranici s Ukrajinou, zaliali sa mi oči slzami. Až tak, že sa mi skoro vyplavili šošovky. V tomto som totiž bola príšerne márnivá. Okuliare mi nepristali. Moja okrúhla tvár neoketovala so žiadnymi. Drahými ani lacnými. Vyzerala som v nich ako Derrick. A to už bola iná hrôza na filmovom plátne. Myslím výzorom, nie charakterom.

Ale späť k tým slzám. Fakt som plakala, keď devastovali tie tony cigariet. Ozajstnými, nie predstieranými. Keď som si predstavila koľko tabaku ľahlo popolom, pišťalo moje tuhé fajčiarske srdce. V mojom živote boli chvíle, keď som mala chuť vložiť si do úst tri cigarety naraz. A len čo by som ich dofajčila, zapálila by som si ďalšie tri. A na ďalších by som spala. Milujem vôňu tabaku. Pôsobí na mňa ako afrodiziakum.

No čo už, nebola som dokonalá. Ale aj túto nerest som vedela prezentovať ako noblesu. Ako v starých filmoch. Alebo v Poirotovi od Agathy Christie. Tam hulili všetci. Od Poirota, ktorý v obrovských prstoch žmolil malé cigaretky a gustiózne ich odklepkával do miniatúrneho popolníka, po všetkých kladných aj záporných hrdinov. Vráťane žien. Lebo fajčenie bolo vtedy

otázkou prestíže a príslušnosti k vyššej spoločnosti. Dnes už fajčí každý. A nie každému to pristane.

„Hani, musím už ísť. Mám angličtinu a potom chcem ísť ešte do posilky.“

Zastavila som prívál svojich myšlienok a vrátila som sa nohami späť do reality.

„Mať tvoju energiu...“

„Nemám, ale ani sedieť doma na zadku by mi nepomohlo. Pá zajtra.“

Vycupitala som z redakcie a namiesto k výťahom som zamierila ku schodom. Zvýšiť srdcovú frekvenciu. Keď som už ničila tie pľúca musím byť dobrá k iným orgánom. Nie žeby som si hneď pred vchodom nezapálila. Hoci som mala pocit, že mi v nich píska.

Ešte päť dní. A potom definitívne vypracem svoj stôl. Odovzdám služobný diktafón a mobil. A presuniem sa o päť kilometrov vzdušnou čiarou do súkromnej televízie. Vedela som, že budem v kolektíve jediná žena. Ako kedysi Iveta Weiszová v Slovenskej televízii. Pánsky kolektív. To bola ďalšia výzva.

Viem, že to nebude ľahké. Viem, že ma budú skúšať a doberať si ma. A viem, že sa nedám. Nikdy som sa ničoho nevzdávala bez boja. Už na

pohovore bolo jasné, že hľadajú šikovného človeka. Tých pár rivaliek, čo sa tam objavili, nemalo šancu. Nestačí len vyzerieť a čítať, čo iní pripraví. Treba mať prehľad. A netvrdiť tvrdohlavo, že Novak Djokovič sú dvaja skvelí tenisti z Juhoslávie. Navyše, ten úbohý prejav. Jedno oko nezostalo suché. Od smiechu aj zúfaleho plaču. Našťastie, ja som mala skúsenosti z pôsobenia v lokálnej televízii. Vyšla som sa tak spevavému čítaniu. Zachovala som si dôstojný hlas ako moderátorská ikona rokov minulých Andrea Bugošová. Potrebovala som ešte získať prax.

Vypatlané hlávky. Všade sú. Zabíjajú profesionalitu. Kazia dobré meno odvetvia. A je jedno, či sú blond alebo tmavovlásky. Farba porastu na hlave vôbec neurčuje výšku IQ. Teraz je také moderné byť športovou moderátorkou alebo redaktorkou. Len sa pritom zabúda, koľko psychickej driny za touto prácou stojí.

Zaumienila som si, že reputáciu žien napravím. Za každú cenu. Ale hlavne dodržiavaním fair play. Nenávidím nečestný boj. Som za všetko. Za akékoľvek zdolávanie prekážok. Ale v žiadnom prípade nie cez mŕtvolu. Nedám sa zastaviť pokiaľ je to v mojich silách a schopnostiach.

Som bojovníčka.

Musela som sa ňou stať. Ešte dávno, v predpubertálnom veku. Vtedy, keď som si začala uvedomovať, že môj otec je hajzel. Tyran. Despota. Keď som si uvedomila, že mamu neustále ponižuje, terorizuje a neštíti sa použiť násilie. Na nej aj na vlastnom dieťati. Môj otec bol veľmi pekný chlap, ale absolútny magor. Píšem v minulom čase, pretože okrem spomínaných vlastností mal aj obrovskú záľubu v alkohole. Keď mu pečeň stvrdla tak, že s ňou mohol rozbíjať kokosové orechy, dozvedel sa, že už nemá šancu na dlhý život. Od oznámenia až do jeho smrti prešli tri mesiace. Dvanásť týždňov, ktoré sme nejako pretrpeli a keď zomrel, otvorili sme si fľašu vína. Nech je zem a Boh spravodlivý k jeho činom. Nie milosrdný. Spravodlivý. Vystrojili sme mu pohreb aj kar. Zaplatili náhrobný kameň a z úcty k človeku naň nosíme kvety a kahance. Inak sa už o ňom nebavíme. Sme len my dve. Ja a moja statočná úžasná mamka. Osoba, ktorá ovdovela po štyridsiatke a len vtedy začala skutočne žiť. Táto životná skúsenosť, ktorá zanechá stopy na duši, ma naučila opatrnosti. Aj húževnatosti. A hlavne opatrnosti. Nenaletieť každému. Lebo z peknej misky sa nenaješ.

Tak.

Po tom, čo som absolvovala hodinu angličtiny som sa presunula do posilňovne. V šatni som sa prezliekla do pohodlnej športovej súpravy. Základne som nenosila obťahnuté tričká. Vždy také, ktoré zvýraznili moje plné prsia, ale šikovne zakryli mierne bruško.

Spomínala som, že som nebola žiadna atlétka. A keď, tak pri technických disciplínach typu vrh guľou alebo kladivom. Skôr ako Yipsi Morenová, nie Nadežda Ostapčuková. Tá navyše dopovala, takže ju škrtám zo zoznamu úspešných športovkýň.

„Gréta, myslel som si, že neprídeš.“

Ach áno. Zabudla som sa predstaviť. Volám sa Gréta. Pretože moja mama zbožňovala Gretu Garbo. Moje priezvisko je Gregorová, takže sa to mamke hodilo dokonale. Aby aj zo mňa bola GG. Navyše, keď sme sa obe narodili 18.septembra. Dokonca som jej musela prisahať na filmovú encyklopédiu, že si toto priezvisko nechám, aj keď sa raz vydám. Napriek tomu, že to bolo meno môjho despotickeho otca. Napriek tomu, že som pochybovala o mojom vydaní. V blízkej či vzdialenej budúcnosti.

Inak, Greta Garbo tiež občas pózovala s cigaretou... ale to len tak na okraj.

„Ešte to tak.“

Vzala som si pripravený iontový nápoj a prijala kamarátske objatie od Jula. Ten bol inventárom tejto posilky, skvelý tréner a kamarát.

„Julko, stále ma trápi chrbát. To vieš, s takýmito kozami to nie je vždy výhra,“ vyprsila som sa.

„Neboj, precvičíme, napravíme, uvoľníme.“

„Si dokonalý chlap. Len škoda, že si už taký starý.“

„A ty taká úprimná.“

Opätovala som jeho objatie a na líce vtisla vďačný bozk. Julo je pre mňa náhrada za otca. Za normálneho otca. Je odo mňa starší o 25 rokov, takže je medzi nami ideálny generačný rozdiel na vytvorenie takéhoto puta. Julo sa svojej úlohy zhostil bez problémov a rád. Bola som mu za to vďačná. Potrebovala som správny mužský vzor. Taký, ktorý by mi ukázal, že existujú aj normálni otcovia. Nielen takí, ktorým nič nehovorí dodržiavanie zákonov a vyhovuje násilnícka povaha.

„Ako dopadol ten pohovor? Či konkurz?“

„Podľa očakávania.“

Povedala som to veľmi sebavedomo, ale v skutočnosti som aj ja mala miestami pochybnosti. Nie žeby som neverila svojim schopnostiam. No

už dávno som prestala veriť na spravodlivý meter pre všetkých. To bol základný problém našej spoločnosti.

Sadla som si na stacionárny bicykel a pustila som sa do rozcvičky.

„Šikula. Vedel som to. Budem ťa vidieť aj na obraze?“

„Netuším, či naň púšťajú aj bacuľky.“

„Máš ďaleko do bacuľky. Máš postavu presýpacích hodín. Čo by iné ženy za to dali.“

„Iné ženy tomu dávajú nikdy nekončiace diéty a veľa, veľa športu.“

„Športu nie. Sú to hlavne diéty. Súčasné ženy nežerú. Držia sa diktátu módných časopisov. Vyretušovaných tvárí a postáv. Klamlivých ideálov krásy.“

„To hovoríš ty? Čo máš tehličky na bruchu?“

Zo šľapania do pedálov sa mi začalo rosiť čelo a zvyšovať tepová frekvencia. Ale aj písať v plúcach. Určite to muselo byť počuť aj o dve ulice ďalej.

„Mala by si prestať fajčiť. Alebo aspoň znížiť počet cigariet.“

„Veď som,“ dychčala som ako kôň na Veľkej pardubickej. „Už miniem len krabičku denne. Boli aj horšie časy.“

„Spomínam si a nepáčilo sa mi to. Každý máme nejakú závislosť. Tvoj otec mal alkohol, ty cigarety.“

„To je pravda,“ zoskočila som dole zo stroja. „Len s tým rozdielom, že zo mňa cigarety nerobia agresívnu.“

Bránila som sa. Intenzívne a nasrato. Nepáčilo sa mi akékoľvek porovnanie s mojím otcom.

„Aj keď ich nemáš?“

Tak a bolo to vypovedané. Julo má pravdu. Keď som nemala svoj prísun nikotínu bola som zlá ako celý Luník IX. dokopy. Huba mi klepala na prázdno a chytala som tik na pravé oko.

„Viem, čo sa preháňa tvojou peknou hlavičkou. Porozmýšľaj nad tým. Nepotrebujem, aby si skončila niekde na onkológii.“

„Nemaľuj čerta na stenu, hej? Takéto extrémny ma akurát dobre vytočia.“

Zazrela som na neho. Aj keď som vedela, že má pravdu. A aj keď som vedela, že len čo vyjdem z posilky tak si zapálím. Som ako baran. Pokiaľ nie som o niečom presvedčená sama, nedokážem sa zmeniť. Asi je to poriadne nepríjemná vlastnosť, ale žijem s ňou už vyše tridsať rokov.

Som tvrdohlavá.